

länteen heinäkuun 28. päivänä. Tuon komppanian kärsimykset tunnetaan hyvin. Ryhmän 576 jäsenestä kuoli melkein neljäsosa ennen kuin he pääsivät Utahiin. Vielä useammat olisivat menehtyneet ilman pelastusoperaatiota, jonka presidentti Brigham Young järjesti lähettämällä joukon vankkureineen ja tarvikkeineen etsimään hädässä olevia, hankiin juuttuneita pyhiä.

Mary Murdoch kuoli lokakuun 2. päivänä 1856 lähellä Nebraskan Chimney Rockia. Siellä hän menehtyi uupumukseen, pakkaseen ja matkan kärsimyksiin. Hänen hauras kehonsa yksinkertaisesti petti pyhien kohtamien fyysisten kärsimysten uuvuttamana. Kun hän makasi kuolemaisillaan, hänen ajatuksensa olivat hänen perheensä luona Utahissa. Tämän uskollisen pioneerin viimeiset sanat olivat: ”Kertokaa Johnille, että kuolin kasvot kohti Siionia.” (Ks. Kenneth W. Merrell, *Scottish Shepherd: The Life and Times of John Murray Murdoch, Utah Pioneer*, 2006, s. 34, 39, 54, 77, 94–97, 103, 112–113, 115.)

Mary Murray Murdoch on esimerkki siitä toivosta ja uskosta, jota niin monet varhaisista pioneereista osoittivat urhoollisella matkallaan länteen. Nykyajan hengelliset matkat eivät vaadi sen vähempää toivoa tai uskoa kuin nuo varhaisten pioneerien matkat. Meidän haasteemme voivat olla erilaisia, mutta vaikeudet ovat aivan yhtä suuria.

Rukoilen, että meidän toiveemme johtavat vanhurskautta unelmiemme täyttymiseen. Rukoilen erityisesti, että toivomme sovituksista vahvistaa uskoamme ja rakkauttamme ja antaa meille iankaikkisen näkökulman tulevaisuudestamme. Rukoilen, että meillä kaikilla olisi tämä täydellinen toivon kirkkaus. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Larry M. Gibson

ensimmäinen neuvonantaja Nuorten
Miesten ylimmässä johtokunnassa

Aaronin pappeuden pyhät avaimet

Herra haluaa jokaisen Aaronin pappeuden haltijan kutsuvan kaikkia tulemaan Kristuksen luokse – alkaen hänen omasta perheestään.

Yksi pojistani päätti 12-vuotiaana kasvattaa kaneja. Rakensimme häkit ja hankimme eräältä naapurilta yhden ison uroskanin ja kaksi naaraskania. Minulla ei ollut aavistustakaan, mihin olimme ryhtymässä. Hyvin pian vajamme pursusi kaneja. Nyt kun poikani on jo aikuinen, minun täytyy tunnustaa hämmästykseni siitä, kuinka niiden määrää säädeltiin – naapurin koira kävi aina silloin tällöin vajassa harventamassa kanilaumaa.

Sydämeni kuitenkin liikuttui, kun näin poikani veljiensä kanssa huolehtivan ja suojelevan niitä kaneja. Ja nyt he ovat aviomiehiä ja isiä, kelvollisia pappeudenhaltijoita, jotka rakastavat ja vahvistavat omia perheitään ja huolehtivat niistä.

Sydäntäni lämmittää, kun näen teidän Aaronin pappeuden nuorten miesten valvovan, tukevan ja vahvistavan lähipiirissänne olevia, mukaan lukien perheenne, kooruminne jäsenet ja monet muut. Kuinka rakastankaan teitä.

Hiljattain seurasin, kun eräs 13-vuotias nuori mies erotettiin diakonien koorumin johtajan tehtävään.

Myöhemmin piispa kätteli häntä ja puhutteli häntä ”kooruminjohtajaksi” selittäen koorumin jäsenille, että hän oli puhutellut nuorta miestä kooruminjohtajaksi tähdentäköseen tämän kutsumuksen pyhyyttä. Diakonien koorumin johtaja on yksi niistä ainoistaan neljästä henkilöstä seurakunnassa, joilla on johtamisen avaimet. Niiden avaimien avulla ja neuvonantajiansa kanssa hän johtaa koorumia Herran innoittamana. Tämä piispa ymmärsi, mikä voima on johtokunnalla, jota johtaa henkilö, jolla on pyhät pappeusavaimet ja joka käyttää niitä. (Ks. OL 124:142–143.)

Myöhemmin kysyin tältä nuorelta mieheltä, oliko hän valmis johtamaan tätä suurenmoista koorumia. Hän vastasi: ”Minua pelottaa. En tiedä, mitä diakonien koorumin johtaja tekee. Voitko sinä kertoa minulle?”

Sanoin hänelle, että hänellä on hieno piispakunta ja neuvoja, jotka auttaisivat häntä tulemaan menestyksekkääksi ja voimalliseksi pappeusjohtajaksi. Tiesin, että he kunnioittaisivat hänellä olevia pyhiä johtamisen avaimia.

Sitten esitin tämän kysymyksen: ”Luuletko, että Herra kutsuisi sinut tähän tärkeään tehtävään antamatta sinulle ohjausta?”

Hän mietti ja vastasi sitten: ”Mistä löydän sitä?”

Keskusteltuamme hieman hän ymmärsi löytävänsä ohjausta pyhistä kirjoituksista, elävien profeettojen sanoista ja vastauksista rukoukseen. Päätimme etsiä pyhien kirjoitusten kohdan, joka olisi hänen lähtökohtanaan hänen pyrkiessään oppimaan uuden kutsumuksensa tehtäviä.

Otimme Opista ja liitoista esiin kohdan 107:85. Siinä mainitaan, että diakonien koorumin johtajan on määrä istua neuvostossa kooruminsa jäsenten kanssa ja opettaa heille heidän velvollisuuksiaan. Panimme merkille, että hänen kooruminsa ei ole ainoastaan luokka vaan myös nuorten miesten neuvosto ja että johtajan johdolla heidän on määrä vahvistaa ja rakentaa toinen toistansa. Ilmaisin luottamukseni siihen, että hän olisi erinomainen kooruminjohtaja, joka luottaisi Herran antamaan innoitukseen ja pitäisi pyhän kutsumuksensa kunnialla opettaessaan diakonitovereilleen heidän velvollisuuksiaan.

Sitten kysyin: ”Kun sinun kerran

on määrä opettaa diakoneille heidän velvollisuuksiaan, tiedätkö, mitä nuo velvollisuudet ovat?”

Jälleen käännyimme pyhien kirjoitusten puoleen ja löysimme seuraavaa:

1. Diakoni nimitetään valvomaan seurakuntaa ja olemaan pysyvässä palvelijana sille (ks. OL 84:111).

Koska perhe on kirkon perusyksikkö, niin tärkein paikka, jossa Aaronin pappeuden haltija voi täyttää tämän velvollisuuden, on hänen oma kotinsa. Hän antaa pappeuden palvelua isälleen ja äidilleen näiden johtaessa perhettä. Lisäksi hän huolehtii veljistään ja sisaristaan, kooruminsa nuorista miehistä ja muista seurakunnan jäsenistä.

2. Tilanteen vaatiessa diakoni auttaa opettajaa kaikissa tämän velvollisuuksissa kirkossa (ks. OL 20:57).

Päätelimme, että jos diakonin on määrä auttaa opettajan velvollisuuksissa, hänen tulee tietää, mitä näiden velvollisuudet ovat. Etsimme pyhistä kirjoituksista ja löysimme nopeasti yli tusinan opettajan virkaan kuuluvia velvollisuuksia (ks. OL 20:53–59; 84:111). Kuinka voimallinen kokemus se olisi-kaan, jos jokainen nuori mies – ja

hänen isänsä, neuvojansa ja me kaikki – tekisimme juuri niin kuin tämä nuori mies teki: katsoisimme pyhistä kirjoituksista ja löytäisimme itse, mitä velvollisuuksiemme ovat. Luulenpa, että monet meistä yllättyisivät – ja tuntisivat innoitusta – siitä, mitä löydämme. *Velvollisuus Jumalaa kohtaan* -kirjanen sisältää hyödyllisiä yhteenvetoja Aaronin pappeuden velvollisuuksista, ja se on suurenmoinen hengellisen kehityksen voimavara. Kehotan teitä käyttämään sitä johdonmukaisesti.

3. Diakonien ja opettajien on myös määrä ”varoittaa, selittää, kehottaa ja opettaa ja kutsua kaikkia tulemaan Kristuksen luokse” (OL 20:59; ks. pappien osalta jakeet 46 ja 68).

Monet nuoret miehet ajattelevat, että heidän lähetystyökokemuksensa alkaa silloin kun he täyttävät 19 vuotta ja menevät lähetysseurain koulutuskeskukseen. Pyhät kirjoitukset opettavat meille, että se alkaa paljon ennen sitä. Herra haluaa jokaisen Aaronin pappeuden haltijan kutsuvan kaikkia tulemaan Kristuksen luokse – alkaen hänen omasta perheestään.

Seuraavaksi halusin auttaa tätä nuorta kooruminjohtajaa ymmärtämään, että hän ja vain hän oli koorumin johtava virkailija, ja ehdotin, että hän lukisi kolme kertaa sen ensimmäisen velvollisuuden, joka mainitaan kohdassa OL 107:85. Hän luki: ”Johtaa kahtatoista diakonia.” Kysyin: ”Mitä Herra sanoo sinulle henkilökohtaisesti velvollisuudestasi kooruminjohtajana?”

”No”, hän sanoi, ”mieleeni on tullut muutamia asioita samalla kun olemme jutelleet. Luulen, että taivaallinen Isä haluaa minun johtavan 12 diakonia. Meitä kirkossa käyviä on vain viisi, ja yksi käy vain silloin tällöin. Kuinka me saamme 12?”

En ollut koskaan tulkinnut tätä pyhien kirjoitusten kohtaa niin kuin hän tulkitsi sen, mutta toisaalta hänellä oli pyhät avaimet, joita minulla ei ollut. Sain opetusta 13-vuotiaalta diakonien koorumin johtajalta siitä ilmoituksen voimasta, jota tulee niille, joilla on pyhät johtamisen avaimet heidän älystään, koostaan tai iästään riippumatta.

Vastasin: ”En tiedä. Mitä itse ajattelet?”

Hän sanoi: ”Meidän täytyy keksiä, kuinka saamme hänet käymään edelleen. Tiedän, että on kaksi muuta, joiden pitäisi olla koorumissamme, mutta he eivät käy, enkä tunne heitä. Ehkä voin ystävyyttä yhden kanssa ja pyytää neuvonantajiani työskentelemään muiden kanssa. Jos he kaikki tulisivat, meitä olisi seitsemän, mutta mistä me saamme vielä viisi lisää?”

”En tiedä”, vastasin, ”mutta jos taivaallinen Isä haluaa heidät koorumiin, niin Hän tietää.”

”Sitten meidän tulee rukoilla johtokuntana ja koorumina saadaksemme selville, mitä voimme tehdä.” Sitten hän kysyi: ”Olenko minä vastuussa kaikista diakoni-ikäisistä pojista meidän seurakunnassamme – niistäkin, jotka eivät ole jäseniä?”

Kunnioitusta tuntien sanoin: ”Onko piispasi Herran näkemyksen mukaan vastuussa vain seurakunnan jäsenistä vai kaikista, jotka asuvat sen rajojen sisäpuolella?”

Tämä nuori ”pysyvä palvelija” ymmärsi asian. Hän ymmärsi, että jokaisen diakonin, opettajan ja papin tehtävänä on valvoa seurakuntaa ja kutsua kaikkia tulemaan Kristuksen luokse.

Kun ajattelen kirkkomme suurmoisia nuoria miehiä ja naisia, mieleeni tulee eräs pyhien kirjoitusten kohta – se kohta, jota Moroni lainasi Joseph Smithille sanoen, ettei se ”ollut vielä täyttynyt mutta täytyisi

pian” (JS–H 41): ”Tämän jälkeen on tapahtuva, että minä vuodatan henkeni kaikkiin ihmisiin. Ja niin teidän poikanne ja tyttärenne profetoivat, nuorukaisenne näkevät näkyjä.” (Joel 3:1.)

Tämän nuoren kooruminjohtajan mieleen tuli nimenomaan näky siitä, mitä taivaallinen Isä haluaa hänen kooruminsa olevan. Se oli ilmoitus siitä, että hänen tuli vahvistaa kooruminsa aktiivisia jäseniä, pelastaa ne, jotka vaivoin edistyivät, ja kutsua kaikkia tulemaan Kristuksen luokse. Tämän innoittamana hän laati suunnitelmia siitä, kuinka voisi toteuttaa Herran tahdon.

Herra opetti tälle nuorelle kooruminjohtajalle, että *pappeus* tarkoittaa muiden palvelemista. Kuten rakas profeettamme presidentti Thomas S. Monson selittää: ”Pappeus ei ole niinkään lahja kuin valtuus palvella, etuoikeus kohottaa ja tilaisuus suoda siunausta toisten elämään” (”Pyhä pappeuden luottamustehtävämme”, *Liahona*, toukokuu 2006, s. 57).

Palveleminen on pappeuden nimenomainen perusta – muiden palveleminen Vapahtajan esimerkin mukaisella tavalla. Todistan, että tämä on Hänen pappeutensa, että me teemme Hänen työtään ja että Hän on näyttänyt kaikille pappeudenhaltijoille, kuinka me voimme palvella pappeudessa uskollisesti.

Pyydän jokaista diakonien, opettajien ja pappien koorumin johtokuntaa säännöllisesti neuvottelemaan, tutkimaan ja rukoilemaan saadaksenne selville, mikä on Herran tahto teidän kooruminne kohdalla, ja sitten ryhtymään toimeen. Opettakaa *Velvollisuus Jumalaa kohtaan* -kirjasi avulla kooruminne jäsenille heidän velvollisuuksiaan. Pyydän jokaista koorumin jäsentä tukemaan oman kooruminne johtajaa ja luottamaan hänen

neuvoihinsa, kun opiskelette kaikkia pappeusvelvollisuuksianne ja täytätte niitä vanhurskaasti. Ja pyydän meitä jokaista näkemään nämä merkittävät nuoret miehet, kuten Herra näkee heidät – tehokkaana voimavarana Hänen valtakuntansa rakentamiseksi ja vahvistamiseksi tässä ja nyt.

Teillä suurenmoisilla nuorilla miehillä on Aaronin pappeus, jonka Johannes Kastaja palautti Joseph Smithille ja Oliver Cowderylle lähellä Harmony Pennsylvaniassa. Teidän pappeutenne pitää hallussaan pyhiä avaimia, joita käyttämällä kaikilla taivaallisen Isän lapsilla on mahdollisuus tulla Hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen luokse ja seurata Häntä. Tämä on mahdollista ”parannuksen evankeliumin sekä syntien anteeksi saamiseksi suoritettavan upotuskasteen” välityksellä sekä sakramentin viikoittaisen toimituksen ja ”enkeliin palveluksen” avulla (OL 13:1; JS–H 69). Te todellakin olette palvelijoita, joiden tulee olla puhtaita ja kelvollisia, uskollisia pappeuden veljiä kaikkina aikoina ja kaikkialla.

Miksi? Kuunnelkaa rakkaan ensimmäisen presidenttikuntamme sanoja, jotka on annettu teille jokaiselle *Velvollisuus Jumalaa kohtaan* -kirjasessanne:

”Sinulla on valtuus suorittaa Aaronin pappeuden toimituksia. Olet suuren siunauksena ympärilläsi olevien ihmisten elämässä.

Taivaallinen Isä uskoo ja luottaa sinuun suuresti, ja Hänellä on sinulle tärkeä tehtävä.” (*Täytän velvollisuuteni Jumalaa kohtaan, Aaronin pappeuden haltijat*, 2010, s. 5.)

Tiedän, että nämä sanat ovat totta, ja rukoilen, että meillä jokaisella on tämä sama todistus. Ja lausun nämä asiat Hänen pyhässä nimessään, jonka pappeus meillä on – Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■